

№1 ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ DARK ROMANCE ΤΩΝ NEW YORK TIMES & USA TODAY

RINAKENT

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ  
ΝΑ ΕΚΘΡΟΝΙΣΕΙ  
ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΑ.  
ΣΩΣΤΑ;

ΑΤΣΑΛΙΝΗ  
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ROYAL ELITE #2

ELXIS



RINA KENT

# ΑΤΣΑΛΙΝΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ROYAL ELITE #2

μετάφραση  
Μιχάλης Δελέγκος

OXIS

Τίτλος πρωτοτύπου: Steel Princess, Rina Kent

© Rina Kent 2019 / Published by arrangement with Park, Fine & Brower Literary Management, LLC & OA Literary Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026 / Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Park, Fine & Brower Literary Management, LLC & OA Literary Agency

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Μάιος 2026

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος / Επιμέλεια κειμένου: Κλεάνθη Αγάλου / Προσαρμογή εξωφύλλου: Ελένη Κυριακίδου / Ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

[www.elxisbooks.gr](http://www.elxisbooks.gr) • [info@elxisbooks.gr](mailto:info@elxisbooks.gr)

Βιβλιοπωλείο books & life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-219-135-4

Στις χαμένες ψυχές.  
Δεν είστε μόνες.

## Σημείωμα της συγγραφέως

Γεια σου, φίλη αναγνώστρια / φίλε αναγνώστη

Αν δεν έχεις διαβάσει κάποιο άλλο από τα βιβλία μου, μάλλον δεν θα ξέρεις ότι γράφω σκοτεινές ιστορίες που μπορεί να προκαλέσουν δυσαρέσκεια και ενόχληση. Τα βιβλία μου και τα πρόσωπα που πλάθω δεν είναι για τους λιγόψυχους.

Αυτό το βιβλίο είναι ένα σκοτεινό ρομάντζο που έχει να κάνει με το μπούλινγκ στο λύκειο, απευθύνεται σε νεανικό ενήλικο κοινό και περιέχει αμφιλεγόμενες καταστάσεις, που ορισμένοι αναγνώστες μπορεί να θεωρήσουν ότι τους θίγουν.

Αν αναζητάς ήρωα, ο Έιντεν ΔΕΝ σου κάνει. Αν, όμως, θέλεις να δεις τη δράση ενός κακού, τότε καλώς όρισες στον κόσμο του Έιντεν Κινγκ.

## 1. ΈΙΝΤΕΝ

Το προαίσθημα είναι ενδιαφέρον πράγμα.

Η δύναμή του σε συγκλονίζει με τη σφοδρότητά της.

Το προαίσθημα μπορεί να προβλέψει ότι θα χάσεις τη μάχη πριν καν την αρχίσεις.

Εγώ δεν χάνω μάχες.

Μόλις τελειώνει ο κόουτς τον συνηθισμένο ενθαρρυντικό λόγο του, αρπάζω την τσάντα μου και βγαίνω από τα αποδυτήρια χωρίς να μιλήσω σε κανέναν.

Ο Νας με φωνάζει, αλλά τον γράφω και αυτόν και όλους τους άλλους στα παλιά μου τα παπούτσια.

Είμαι χαμένος στις σκέψεις μου και ξέρουν καλά ότι δεν τους παίρνει να με ενοχλούν όταν είναι σκοτισμένο το μυαλό μου.

Στο κάτω κάτω, κάνουν παρέα μαζί μου σχεδόν δύο δεκαετίες, οπότε θα έπρεπε να το έχουν συνηθίσει αυτό πια.

Βγάζω το κινητό μου και τηλεφωνώ στην Έλσα.

Το έχει κλειστό.

Η Έλσα δεν κλείνει το κινητό της.

Ποτέ.

Δεν το παραδέχεται, αλλά πάντα φροντίζει να απαντάει όταν της τηλεφωνούν οι κηδεμόνες της.

Στέκομαι έξω από τα αποδυτήρια και προσπαθώ ξανά.

Και πάλι τίποτα.

Συνήθως σκέφτομαι πρώτα τα αρνητικά και μετά τα θετικά, γιατί τα θετικά έχουν τη δύναμη να σε εμποδίζουν να σκεφτείς καθαρά.

Αυτή τη στιγμή, όμως, πολύ θα ήθελα να μην ίσχυε αυτή μου η πεποίθηση.

Πολύ θα ήθελα να είχε προτεραιότητα κάτι το θετικό.

Πολύ θα ήθελα να μην ήταν κλειστό το κινητό της Έλσα.

Και να σκεφτεί κανείς ότι συνήθως δεν λειτουργώ έτσι.

«Γιο, Κινγκ!» Ο Άστορ πέφτει στην πλάτη μου και περνάει το χέρι του στους ώμους μου.

Η στολή του είναι απεριποίητη και έχει ακόμη σαμπουάν στα βρεγμένα μαλλιά του, λες και δεν ήθελε να μπει στον κόπο να ξεπλυθεί σωστά.

Δεν στέκεται στο ύψος του ονόματός του. Αν ο μέγας και τρανός κόμης Άστορ τον δει έτσι, μάλλον θα τον κλείσει στο σπίτι και θα του κάνει μαθήματα καλών τρόπων από την αρχή.

Αν δεν ήμουν τόσο σκοτισμένος, θα έστελνα μια φωτογραφία στον κόμη πατέρα του και θα 'θελα να μπορούσα να δω τα μούτρα του.

Μερικές φορές οι αντιδράσεις του έχουν πολλή πλάκα.

Παρά την εμφάνιση του Άστορ, οι κοπέλες που περνούν τώρα από δίπλα μας του κάνουν τα γλυκά μάτια. Εκείνος κλείνει το μάτι σε κάποιαν και κάνει νόημα σε μια άλλη να του τηλεφωνήσει.

Το σχολείο πρέπει να ανεβάσει τα στάνταρντ του.

«Έχεις το μαύρο σου το χάλι», του λέω. «Πάρε το χέρι σου από πάνω μου, αλλιώς θα σου το σπάσω».

«Ξαναβρήκε τον εαυτό του ο κολλητός μου». Μου χαμογελάει. «Νόμιζα ότι κάτι έπαθες. Λοιπόν, πού είχαμε μείνει; Τι ήθελα να σου πω;» Χτυπάει τα δάχτυλά του. «Α, ναι! Μίλησε ο Τζόναθαν με τον διευθυντή του σχολείου για τους σκάουτερ της Premier League, έτσι δεν είναι; Πες του να



πει έναν καλό λόγο και για εμένα, εντάξει;»

«Ήρθε εδώ ο Τζόναθαν;»

«Ρε μπρο, όλο το σχολείο ξέρει ότι ήρθε εδώ ο πατέρας σου, και δεν το ξέρεις εσύ; Σοβαρά τώρα, τι τρέχει;»

Ο Τζόναθαν ήρθε στο βπλ.

Το κινητό της Έλσα είναι κλειστό.

Θέλω να πιστέψω ότι είναι μια απλή σύμπτωση, αλλά δεν υπάρχουν συμπτώσεις.

Οι συμπτώσεις είναι δικαιολογίες που βρίσκουν οι αδύναμοι όταν έρχονται αντιμέτωποι με τη σκληρή πραγματικότητα.

Δεν ήταν σύμπτωση που βρεθήκαμε πάλι με εκείνη.

Και δεν είναι σύμπτωση που τώρα έχει εξαφανιστεί.

Της είπα να μη μιλήσει στον Τζόναθαν. Της ξεκαθάρισα να μην τον πλησιάσει.

Ο θόρυβος από τη σειρήνα ενός ασθενοφόρου σκίζει τον αέρα.

Και δεν είναι απλώς ένα ασθενοφόρο που τυχαίνει να περνάει από εδώ.

Όχι. Πηγαίνει κατευθείαν στην πίσω είσοδο του σχολείου.

«Ωωω». Ο Άστορ στέκεται στις μύτες των ποδιών του και κοιτάζει από το παράθυρο. «Κάτι παίζει. Πάμε να δούμε».

Ο Τζόναθαν ήρθε στο βπλ.

Το κινητό της Έλσα είναι κλειστό.

Ένα ασθενοφόρο έφτασε στο βπλ.

Το προαίσθημα έχει κι άλλο ένα χαρακτηριστικό. Δεν λαθεύει ποτέ.

Τουλάχιστον στη δική μου περίπτωση.

«Έι, Κινγκ». Ο Νάιτ έρχεται τρέχοντας κοντά μας, είναι συνοφρυωμένος. «Έλα να δεις τι συμβαίνει».

«Αυτό του λέω κι εγώ», λέει ο Άστορ. «Παίζει φάση και δεν είναι σωστό να τη χάσουμε—»

«Για την Έλσα πρόκειται», τον διακόπτει ο Νάιτ. «Τη βρήκαν μισοπνιγμένη στο κολυμβητήριο».

## 2. Έλσα

*Παρελθόν*

«Δεν μπορείς να είσαι δική μου αν είσαι αδύναμη».

Η φωνή που με κατατρέχει γίνεται βόμβος. Ατελείωτος και ξεχασμένος βόμβος.

Το στόμα μου, η μύτη μου, τα αφτιά μου πλημμυρίζουν νερό.

«Πολέμα!» λέει η φωνή δυνατά. «Πολέμα, Έλσα!»

Τα άκρα μου σπαρταράνε μέσα στο νερό. Το στήθος μου σφίγγεται από τη συσσωρευμένη ενέργεια.

Δεν μπορώ να αναπνεύσω.

*Σε παρακαλώ, άφησέ με να αναπνεύσω.*

Εκείνη η γνώριμη ζάλη με γραπώνει με τα νύχια της. Τα άκρα μου δεν κουνιούνται πια.

Με βγάζουν από το νερό. Πασχίζω να πάρω ανάσα, πνίγομαι, φτύνω σάλια. Η καρδιά μου χτυπάει μανιασμένα.

Τα βλέπω όλα θολά, παρόλο που ανοιγοκλείνω τα μάτια μου κάμποσες φορές.

Η ζοφερή ατμόσφαιρα σκεπάζει την επιδερμίδα μου σαν λούστρο. Τα ρούχα μου είναι κολλημένα στο κορμί μου κι εγώ τρέμω. Τα δόντια μου χτυπάνε, αλλά τα τέρατα δεν με αφήνουν να ησυχάσω.

Θέλω να πω ένα όνομα, αλλά, αν το κάνω, αν το πω, όχι μόνο θα με πετάξουν στο νερό, αλλά επιπλέον θα γίνω εγώ το άτομο που δεν πρέπει να κατονομάζεται.

Έτσι, λέω το άλλο όνομα.

Το μόνο που μου έχει απομείνει.

«Μαμά—»

Με πετάνε πάλι στο νερό.

Αυτή τη φορά δεν προλαβαίνω ούτε να πάρω ανάσα.

Δεν μου δίνεται η ευκαιρία να παλέψω.

Τι νόημα έχει να προσπαθώ να παλέψω, αφού τα τέρατα δεν με αφήνουν να το κάνω;

Πολύ σύντομα θα είμαι σαν αυτόν που δεν πρέπει να λέμε το όνομά του.

Πολύ σύντομα η μαμά θα αγκαλιάζει κάποιον άλλο, γιατί δεν θα μπορεί να αγκαλιάσει εμένα.

Τα τέρατα πήραν τα πάντα και από εκείνη και από εμένα.

Τα τέρατα με σκότωσαν. Όχι μία φορά, όχι δύο, αλλά στο διηνεκές.

Ίσως δεν θα έπρεπε να έχω επιστρέψει στη ζωή.

Αν δεν επέστρεφα, τα τέρατα δεν θα με είχαν σκοτώσει πάλι.

Αν δεν επέστρεφα, δεν θα είχα γίνει σαν αυτόν που δεν πρέπει να λέμε το όνομά του και σαν αυτούς που ήρθαν μετά.

Αυτό παθαίνουν όσοι δεν μπορούν να ξεφύγουν από τα τέρατα, έτσι δεν είναι;

Τα τέρατα παίρνουν αυτά που θέλουν.

Ένα χέρι με τραβάει από το μπράτσο, με βγάζει από το νερό.

Χαμογελάω αμυδρά.

Αυτός ήρθε να με σώσει.

Πάντα θα έρχεται.

Τα άκρα μου και τα πνευμόνια μου δεν λειτουργούν. Δεν μπορώ ούτε

να ανοίξω το στόμα μου για να πάρω ανάσα.

Δεν μπορώ να κάνω τίποτα, παρά μόνο να κλείσω τα μάτια μου και να αφήσω να παρασυρθώ.

### *Παρόν*

Τα μάτια μου μισανοίγουν, τα ρουθούνια μου τσούζουν από τη μυρωδιά αντισηπτικού.

Κοιτάζω το ταβάνι για μια αιωνιότητα, αφήνοντας τη μυρωδιά του αντισηπτικού να ποτίσει το μέσα μου και τα πάντα γύρω μου.

Πρέπει να βρίσκομαι σε νοσοκομείο.

Γιατί βρίσκομαι σε νοσοκομείο;

Είμαι πολύ ζαλισμένη και δεν μπορώ να θυμηθώ τι έγινε πριν με φέρουν εδώ.

Κάτι που είχε σχέση με...

Μήπως...

Ακουμπάω το χέρι μου στο στήθος μου, αλλά δεν νιώθω επίδεσμο.

Εντάξει, δεν έχει να κάνει με την εγχείρηση καρδιάς.

Πιέζω το μυαλό μου να βρει απαντήσεις, αλλά νιώθω ζάλη. Όλα είναι σαν ένα πελώριο μαύρο παζλ, αλλά δεν υπάρχουν κομμάτια για να μπουν στη θέση τους.

«Αχ, καλή μου. Συνήλθες». Η ξεψυχισμένη φωνή της θείας μου ακούγεται από την πόρτα του δωματίου. Μπαίνει μέσα κι έρχεται αμέσως πλάι στο κρεβάτι μου.

Έχει τα κόκκινα μαλλιά της πιασμένα κότσο και φοράει μαύρο κοστούμι. Το χλωμό πρόσωπό της με ανησυχεί πιο πολύ από ποτέ.

«Θεία...» Η βραχνή φωνή μου σβήνει, ξεροβήχω. «Τι έγινε;»

Προσπαθώ να ανασηκωθώ και η θεία με βοηθάει σηκώνοντας το

κρεβάτι και βάζοντας ένα μαξιλάρι στην πλάτη μου. Κοιτάζω τη βελόνα που είναι μπηγμένη στις φλέβες μου, μια φαγούρα βαθιά ριζωμένη μέσα μου αρχίζει να μου βασανίζει το δέρμα.

Ξεκολλάω το βλέμμα μου από εκεί και κοιτάζω τη θεία μου.

Κάθεται στην άκρη του κρεβατιού και είναι συνοφρυωμένη. «Δεν θυμάσαι;»

«Πήγαινα στο πάρκινγκ και μετά—»

*Οι γονείς της σκότωσαν τη μητέρα του. Ο μόνος λόγος που ασχολήθηκε ο Έιντεν με αυτό το τέρας είναι για να την κάνει να πληρώσει για το αμάρτημα των γονιών της.*

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου μερικές φορές καθώς θυμάμαι τα φοβερά λόγια του Τζόναθαν Κινγκ.

Σίγουρα βλέπω όνειρο.

Αποκλείεται να συμβαίνουν αυτά στ' αλήθεια.

Όσο πιο μεγάλη άρνηση επιδεικνύω, τόσο πιο βίαιες είναι οι αναμνήσεις. Σαν το νερό που με κατάπιε και μου προκάλεσε ασφυξία.

Πασχίζω να πάρω ανάσα.

Αλλά δεν υπάρχει αέρας.

Δεν μπορώ να αναπνεύσω.

«Ένας συμμαθητής σου σε βρήκε στην πισίνα. Δεν ανέπνεες και κάλεσαν ασθενοφόρο...»

Η θεία συνεχίζει να μιλάει, αλλά εγώ αγωνίζομαι να πάρω ανάσα. Κάτι βαρύ συνθλίβει τα πλευρά και τα πνευμόνια μου.

Σφίγγω τη γροθιά μου και χτυπάω το στήθος μου ξανά και ξανά.

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Ανάσανε.

Ανάσανε, ηλίθιο παλιόππραμα.



«Έλσα!» φωνάζει η θεία, κι η φωνή της σπάει. «Τι έπαθες;»

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Όσο πιο δυνατά χτυπάω, τόσο πιο πολύ δυσκολεύομαι να ανασάνω.  
Ούτε μπαίνει αέρας ούτε βγαίνει. Θα πάθω ασφυξία.

Όπως και τότε μέσα στο νερό, θα πάψω να αναπνέω.

Έρθε το τέλος.

«Έλσα!»

Η φωνή της θείας τρέμει και σβήνει. Προσπαθεί να με πιάσει από τον καρπό, αλλά δεν μπορεί. Τίποτα δεν μπορεί να με εμποδίσει να χτυπήσω ξανά και ξανά το στήθος μου.

*Στις φλέβες σου κυλάει το αίμα των Στιλ.*

*Είσαι το αριστούργημά μου, Έλσα.*

*Το καμάρι μου.*

*Η κληρονόμος μου.*

Θόρυβος πλημμυρίζει τον θάλαμο. Ακούω αχνά τη φωνή του θείου μου. Τις κραυγές της θείας μου. Τους γιατρούς. Τις νοσοκόμες.

Κάποιος μου μιλάει. Ένα εκτυφλωτικό φως λάμπει μπροστά στα μάτια μου.

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Χτύπημα.

Βγες έξω.

Δυνατά χέρια με συγκρατούν, αλλά δεν μπορώ να πάψω να χτυπάω το στήθος μου. Μου δένουν τα χέρια, τα δεσμά μπήγονται στους καρπούς μου.

Μου λένε κάτι, αλλά το βουητό στα αφτιά μου δεν με αφήνει να ακούσω.

Τελείωσαν όλα.

Όλα.

Ουρλιάζω με όλη μου τη δύναμη.

*Βγες έξω!*

*Βγες από μέσα μου!*

Μια βελόνα τρυπάει το δέρμα μου.

Άου.

Τα χέρια μου πέφτουν, οι κινήσεις μου επιβραδύνονται.

Τα μάτια μου γυρίζουν ανάποδα.

Τέλος.

Τελείωσαν όλα.

Χάρηκες τώρα, τέρας;

### 3. Έλσα

Μόλις συνέρχομαι, βλέπω τη θεία και τον θείο καθισμένους δεξιά κι αριστερά μου.

Τα μάτια της θείας είναι πρησμένα σαν να έκλαιγε. Μου σκουπίζει το χέρι με ένα απαλό βρεγμένο πανί. Το χάδι είναι καταπραϋντικό, με νανουρίζει.

Μπαίνω στον πειρασμό να κλείσω τα μάτια μου και να γυρίσω στο κενό απ' όπου ήρθα πριν από μερικές στιγμές.

Έχει ησυχία εκεί. Τόση ησυχία, που δεν βλέπω τίποτα, δεν μυρίζω τίποτα και δεν νιώθω τίποτα.

Εδώ με περιβάλλει η μυρωδιά από αντισηπτικό και απορρυπαντικό.

Τη σιχαίνομαι αυτή τη μυρωδιά. Μου θυμίζει το χειρουργείο που έκανα και το πόσο αφύσικη είμαι.

Είμαι έτοιμη να κυνηγήσω τον ύπνο, όταν προσέχω κάτι στα χέρια της θείας. Τα μανίκια του σακακιού της είναι σηκωμένα και αφήνουν να φαίνονται γδαρσίματα στους καρπούς της.

Το φρενιασμένο βλέμμα μου στρέφεται στον θείο. Έχει ακουμπισμένους τους αγκώνες στα γόνατα και με κοιτάζει συνοφρυωμένος και σοβαρός.

Όχι.

Δεν το έκανα.

Έτσι δεν είναι;

Το σκηνικό είναι σαν φλασμπάκ σε φάσεις τότε που έβλεπα εφιάλτες.  
Και που πάθαινα επεισόδια.

Έπαθα επεισόδιο στο νοσοκομείο. Νομίζω ότι πάλι χτύπησα τη θεία μου. Εγώ τα έκανα τα γδαρσίματα στα χέρια της.

Εγώ της έκανα κακό.

«Συγγνώμη», ψιθυρίζω καθώς ανασηκώνομαι αργά αργά.

«Καλή μου». Η θεία σταματάει να μου σκουπίζει το χέρι, ορμάει και με αγκαλιάζει σφιχτά. «Πόσο χαίρομαι που συνήλθες».

«Συγγνώμη που σου έκανα κακό, θεία. Ειλικρινά συγγνώμη». Κλαίω με αναφιλητά. «Δεν το ήθελα. Δεν ξέρω τι έχω πάθει».

«Τίποτα δεν έχεις πάθει, εντάξει;» Τραβιέται πίσω, μου χαϊδεύει τα μαλλιά, τα στερεώνει πίσω από τα αφτιά μου, η έκφρασή της δείχνει ειλικρίνεια. «Απλώς είσαι στρεσαρισμένη. Έτσι δεν είναι, Τζάκσον;»

«Ναι, αγάπη μου». Ο θείος έρχεται πιο κοντά και χαμογελάει βεβιασμένα καθώς μου πιάνει το χέρι. «Μια κρίση πανικού έπαθες. Ο γιατρός είπε ότι δεν ήταν τόσο άσχημα όσο φαινόταν».

«Μα...» Δείχνω τα σημάδια στους καρπούς της θείας και τα χείλη μου τρέμουν. «Έκανα κακό στη θεία και...»

«Ο γιατρός είπε ότι κακώς μπήκα στη μέση ενόσω είχες την κρίση». Η θεία μού χαμογελάει και μου χαϊδεύει τα μαλλιά λες και είμαι μια πολύ καλή κόρη. «Άρα δεν φταις εσύ, καλή μου».

Μα πώς είναι δυνατόν να το βλέπει τόσο χαλαρά; Της έκανα κακό.  
Το έχω ξανακάνει.

Αν δεν την απομάκρυνε ο θείος, δεν ξέρω τι μπορεί να είχα κάνει.

Αν οι γιατροί δεν μου έκαναν ένεση, ίσως να της είχα προκαλέσει κάτι χειρότερο από μερικά σημάδια.

Η θεία είναι η μόνη μητέρα που γνώρισα ποτέ μου. Δεν είναι φυσιολογικό να της κάνω κακό.

«Πες μου τι έγινε στο σχολείο», με παροτρύνει η θεία. Ο θείος πλησιάζει κι άλλο.

Κλείνω τα χείλη μου σφιχτά.

Νιώθω πάλι εκείνη τη γνώριμη φαγούρα κάτω από την επιδερμίδα μου.

Ο λόγος που έπαθα την κρίση πανικού είναι έτοιμος να με κυριεύσει πάλι.

Ο θάλαμος αρχίζει να γυρίζει, το ελεύθερο χέρι μου γραπώνει σφιχτά τα σεντόνια.

Ο Έιντεν ασχολήθηκε μαζί μου για να πάρει εκδίκηση. Ασχολήθηκε μαζί μου για να μου κάνει κακό.

Για να με καταστρέψει, όπως το είχε υποσχεθεί.

Όλα ήταν ένα ψέμα.

Ένα παιχνίδι.

Από την αρχή ήμουν ένα πιόνι στη σκακιέρα του, και η αφέλειά μου δεν μου επέτρεψε να το καταλάβω.

Όχι. Το κατάλαβα.

Απλώς ήμουν τόσο ηλίθια, που δεν μπορούσα να το πάρω στα σοβαρά.

«Αγάπη μου». Η φωνή του θείου σκληραίνει. «Μην αποκοιμηθείς πάλι».

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά και το βλέμμα μου κολλάει στα πρόσωπά τους. Η θολούρα σχεδόν χάνεται καθώς παρατηρώ την ανησυχία στην έκφρασή τους.

Το πρόσωπο της θείας είναι κατακόκκινο, λες και περιμένει ότι θα τη χτυπήσω πάλι. Ο θείος έχει το κορμί του γερμένο μπροστά, λες και είναι έτοιμος να με εμποδίσει αν το επιχειρήσω.

Δεν μπορώ να τους αναγκάσω να περάσουν ξανά την ίδια κόλαση. Παράτησαν τη δουλειά τους για να έρθουν εδώ. Δεν μπορώ να τους επιβαρύνω πιο πολύ απ' ό,τι ήδη τους επιβαρύνω.

Η θεία μού πιάνει το χέρι. «Οι κάμερες στο κολυμβητήριο δεν

λειτουργούσαν, επειδή γίνονταν επισκευές. Θυμάσαι τι συνέβη;»

Νιώθω ένα σύγκρου σε όλο μου το κορμί, τα άκρα μου παγώνουν.

Επέπλεα ατελείωτα.

Δεν μπορούσα να αναπνεύσω.

Κατάπινα ολοένα και περισσότερο νερό.

Έχω ακόμη στο στόμα μου τη γεύση του χλωρίου.

Έκανε κύο. Πολύ κύο όσο βρισκόμουν στο νερό.

Για μια στιγμή, μου φάνηκε ότι ήρθε το τέλος. Γιατί αυτή την αίσθηση έχει το τέλος, σωστά; Είναι ατελείωτο.

Και μοναχικό.

Και κύο.

Η κόλαση δεν είναι μόνο φωτιά που κατακαίει τα πάντα. Η δική μου κόλαση ήταν εκείνο το νερό.

Μια κόλαση από παγωμένο νερό.

Κάποιος με έσπρωξε.

Νομίζω ότι ένα χέρι με έσπρωξε και με έριξε στην πισίνα.

Αλλά δεν είμαι σίγουρη αν πράγματι έγινε έτσι ή αν απλώς το φαντάστηκα. Στο κάτω κάτω, τα είχα χαμένα σε όλη τη διαδρομή από το πάρκινγκ ως το κολυμβητήριο. Ήταν λάθος μου που πήγα στην πισίνα.

Αφού έχασα την αίσθηση του χρόνου καθώς πήγαινα στην πισίνα και δεν μπορώ να θυμηθώ τα πρόσωπα που είδα, τότε γιατί να μην υποθέσω ότι με γελάει το μυαλό μου; Με το να νομίζω ότι με έσπρωξαν, προστατεύω το μυαλό μου και δεν του επιτρέπω να πιστέψει ότι πήδηξα στο νερό επειδή το ήθελα εγώ.

Αυτή η σκέψη είναι... τρομακτική.

Δεν έχω τρόπο να αποδείξω ότι με έσπρωξαν και αποκλείεται να προκαλέσω ταραχή στον θείο και τη θεία μου, αφού ούτε εγώ η ίδια δεν είμαι σίγουρη για το τι έγινε.

Χαμογελάω ρουφώντας τη μύτη μου. «Νομίζω ότι σκόνταψα».

«Τι δουλειά είχες κοντά στην πισίνα;» με ρωτάει η θεία μου. «Εσύ ούτε που τα πλησιάζεις αυτά τα μέρη».

«Μπλερ», λέει ο θείος κοιτάζοντάς την όλο νόημα.

«Τι με κοιτάς, Τζάκσον; Αποκλείεται να πλησίαζε την πισίνα από μόνη της». Μισοκλείνει τα μάτια της όλο καχυποψία. «Μήπως σε ανάγκασε ο Έιντεν να το κάνεις;»

Η καρδιά μου σφίγγεται με το που ακούω το όνομά του, αλλά κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά.

«Αυτός ήταν στην προπόνηση...» Η φωνή μου σβήνει καθώς μου έρχεται ορμητικά στο μυαλό μια τρελή σκέψη.

*Ήταν πράγματι στην προπόνηση;*

Είναι ο κορυφαίος επιθετικός, άρα μπορεί να λείψει από την προπόνηση όποτε θέλει. Θα μπορούσε να ήταν στην πισίνα.

Τα χείλη μου τρέμουν.

Αποκλείεται να με έσπρωξε αυτός, καλά δεν λέω;

Δίνω νοερά σφαλιάρα στον εαυτό μου. Πρέπει να πάψω να τον θεωρώ άγιο. Ποτέ δεν θα γίνει άγιος.

Το σίγουρο είναι ότι ο Έιντεν Κινγκ είναι ικανός να με πνίξει.

Στο κάτω κάτω, είναι ο μόνος στο βπλ που θέλει να με καταστρέψει.

«Μπλερ, σταμάτα να βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα», λέει ο θείος στη θεία.

«Θέλω απλώς να μάθω τι έγινε. Αποκλείεται να πήγαινε στην πισίνα από μόνη της».

Έχει δίκιο. Αποκλείεται να το έκανα.

Αλλά πάντως βρέθηκα στο κολυμβητήριο. Δεν με πήρε κανείς από το χεράκι να με πάει εκεί, πήγα από μόνη μου.

Τι στην ευχή ήθελε να μου πει το υποσυνείδητό μου εκείνη τη στιγμή;

Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα, και γυρίζουμε προς τα εκεί και οι τρεις μας.

«Περάστε», λέει ο θείος.

Σκουπίζω τα μάτια μου καθώς μπαίνει στον θάλαμο ένα αγόρι που φοράει τη στολή του βπλ. Φαίνεται αρκετά μεγάλο, θα μπορούσε να πηγαίνει στην τελευταία τάξη, αλλά δεν το έχω ξαναδεί.

Και δεν είναι από αυτούς που ξεχνιούνται εύκολα.

Είναι ψηλός, με φαρδιές πλάτες και διαπεραστικά καστανά μάτια, που μου φαίνονται γνώριμα.

Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του είναι κοντοκουρεμένα, σχεδόν στρατιωτικά.

Είναι λες και τον έχω ξαναδεί.

«Α, Νοξ». Η θεία σηκώνεται χαμογελώντας πλατιά. «Έλα εδώ».

*Νοξ; Να έρθει εδώ;*

Κοιτάζω απορημένη μια εκείνον και μια τη θεία.

«Καλή μου». Το βλέμμα της θείας μου ξεκολλάει από πάνω μου και στρέφεται στον νεοφερμένο. «Ο Νοξ σε έβγαλε από την πισίνα και φώναξε ασθενοφόρο. Αν δεν σου έδινε τις πρώτες βοήθειες, ίσως να μην μπορούσες να αναπνεύσεις».

«Χαίρομαι που είσαι καλά». Μου χαμογελάει, κι η μικρή αυτή κίνηση κάνει τα μάτια του να κλείσουν.

Παραδόξως, είναι πολύ γοητευτικό αυτό.

«Α», λέω. «Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω».

«Μόλις το έκανες». Χαμογελάει πάλι. «Τι τρόπος κι αυτός να αρχίσω τη φοίτησή μου στο Βασιλικό Πρότυπο Λύκειο».

«Να αρχίσεις;» λέω.

«Μόλις έκανα μετεγγραφή στο βπλ. Σήμερα ήταν η πρώτη μου μέρα».

Έτσι εξηγείται γιατί δεν τον έχω ξαναδεί.

Η πόρτα ανοίγει πάλι και μου κόβεται η ανάσα.

Μπαίνει μέσα ο Έιντεν και τον ακολουθεί η Κιμ.

Τα χείλη μου τρέμουν καθώς τον κοιτάζω από πάνω μέχρι κάτω. Η



στολή του φαίνεται άψογη – μόνο που δεν φοράει γραβάτα, όπως συνήθως. Τα κατάμαυρα μαλλιά του έχουν ένα ατημέλητο λουκ και το μεταλλικό βλέμμα του είναι αδιάφορο, λες και βγήκε απλώς για μια βόλτα.

Από την άλλη, όμως, έτσι είναι ο Έιντεν. Ακαταμάχητος σαν θεός και επικίνδυνος σαν τέρας.

Και το λυπηρό είναι ότι αυτό το είχα καταλάβει από την αρχή.

Το ότι δεν ήθελα να δώσω βάση στην κοινή λογική και να δω πίσω από το προσωπείο δεν σημαίνει ότι με ξεγέλασε.

Όχι, λάθος. Εγώ ξεγέλασα τον εαυτό μου και τον έκανα να πιστέψει ότι ο Έιντεν μπορεί να αλλάξει.

Οι διάβολοι δεν αλλάζουν.

Το μόνο που κάνουν είναι να φέρνουν την καταστροφή.

Είπε ότι θα με καταστρέψει και το έκανε.

Ήρθε η ώρα να τον καταστρέψω κι εγώ.

Χαμογελάω σε όλους. «Μπορώ να μιλήσω στον Έιντεν ιδιαιτέρως;»

Μόλις τελειώσω, δεν θα έχει απομείνει τίποτα από αυτόν, όπως δεν έχει απομείνει τίποτα και από εμένα.

Πάντα είχα σκοτάδι μέσα μου.

Το πολέμησα.

Το αρνήθηκα.

Τώρα ήρθε η ώρα να το αποδεχτώ.

Στο κάτω κάτω, μόνο ένα τέρας μπορεί να καταστρέψει ένα άλλο τέρας.

## 4. ΈΙΝΤΕΝ

Καθώς η Ριντ βγαίνει έξω, κοιτάζει απορημένη μια εμένα και μια την Έλσα.

Δεν με απασχολεί η Ριντ, όμως.

Δεν με απασχολεί κανένας εκτός από την Έλσα.

Και εκτός από τον καινούριο. Τον σωτήρα της Έλσα.

Τον ιππότη της με την αστραφτερή πανοπλία.

Ποιος είναι ο ευκολότερος τρόπος να διαλύσω έναν ιππότη και να τον κάνω κομματάκια;

Εδώ που τα λέμε, μάλλον θα επιστρατεύσω τον πιο σκληρό τρόπο για να τον κάψω και μετά θα καθίσω να τον βλέπω να γίνεται στάχτη.

Καθώς πηγαίνει προς την πόρτα, ρίχνει άλλο ένα αρρωστημένα γλυκερό χαμόγελο στην Έλσα.

Γέρνω το κεφάλι μου στο πλάι, παρατηρώ τη γλώσσα του σώματός του κι αναζητώ ένα αποκαλυπτικό στοιχείο – μια αδυναμία.

Είναι πολύ συγκροτημένος, αλλά κάτι θα βρω.

Πάντα το καταφέρνω.

Μόλις αντικρίζω την Έλσα, το αριστερό μου μάτι συσπάται.

Την Έλσα τη λένε Φρόζεν πολύ δικαιολογημένα. Δεν είναι κοινωνική – καθόλου. Ακόμα κι όταν της μιλάνε, το χαμόγελό της είναι στην καλύτερη περίπτωση αμήχανο. Μέσα της θέλει να χαθούν όλοι και να πάψουν να ταράζουν την εσωστρέφειά της.

Τώρα, όμως, χαμογελάει.

Όχι.

Δεν χαμογελάει απλώς, αλλά επιπλέον έχει ζαρώσει τη μύτη της, ενώ το βλέμμα της είναι ονειροπόλο.

Έτσι χαμογελάει σε εμένα αφού κάνουμε σεξ.

Και όταν κοιμάται κολλημένη πάνω μου.

Αυτό το χαμόγελο είναι αποκλειστικά για εμένα.

Γιατί το χαρίζει στον καινούριο;

Συνεχίζω να κοιτάζω προς τη μεριά του, παρόλο που έχει φύγει κι έχει κλείσει την πόρτα πίσω του.

Είπα ότι θέλω να τον δω να γίνεται στάχτη;

Αλλαγή σχεδίου. Παραείναι επιεικές αυτό.

Παίρνω αδιάφορη έκφραση και κάθομαι στην καρέκλα απέναντι από το κρεβάτι της Έλσα.

Τα ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά της έχουν χάσει τη λάμψη τους και πέφτουν στα πλαϊνά του χλωμού προσώπου της. Η επιδερμίδα της είναι ακόμα πιο χλωμή από το φυσικό της.

Πάντως, εξακολουθεί να φαίνεται λαχταριστή.

Αυτό δεν έχει να κάνει με την εμφάνισή της, αλλά με την αύρα που αποπνέει.

Είναι σαν φάρος στη μέση κατασκότεινου ωκεανού.

Μια βελόνα διαπερνάει την πορσελάνινη επιδερμίδα της και είναι καρφωμένη στις φλέβες της. Η σάρκα της σε εκείνο το σημείο είναι ερεθισμένη.

Το κοιτάζω πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται.

Μου θυμίζει τις πιπιλιές που της έκανα γύρω από την ουλή της.

Ατέλειες σε μικρά πράγματα.

Το βλέμμα μου στρέφεται στα μάτια της.

Κοιτάζει τις παλάμες μου που ακουμπούν νωχελικά πάνω στα γόνατά

μου.

Μπαίνω στον πειρασμό να αρχίσω τη μανούρα για τον καινούριο, αλλά η σημερινή μέρα δεν προσφέρεται για τέτοια.

Η Έλσα κόντεψε να πνιγεί.

Ήταν πεσμένη στην πισίνα κι εγώ δεν βρισκόμουν εκεί.

Και μόνο που σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να την είχα χάσει, αφού κατάφερα επιτέλους να την κάνω δική μου, μου έρχεται ένα ζοφερό συναίσθημα.

Σαν κι αυτό που ένιωσα τότε που έφυγε η Αλίσια.

Αν δεν ήταν ο καινούριος, η Έλσα δεν θα βρισκόταν τώρα εδώ.

Χμμ. Ίσως τελικά να μην τον βασανίσω τον καινούριο για πολλή ώρα πριν τον κάνω κομματάκια.

Τα γαλανά μάτια της Έλσα καρφώνονται στο πρόσωπό μου. Μόνο που δεν έχουν ίχνος ζωντάνιας.

Είναι σκοτεινά και άψυχα σαν τον πάτο του ωκεανού.

Με κοιτάζει, αλλά δεν με βλέπει. Είναι λες και βρίσκεται χαμένη σε έναν δικό της κόσμο, όπου δεν επιτρέπεται να μπει κανείς.

Να πάρει η ευχή.

Δεν θα την αφήσω να μου κρυφτεί. Όχι τώρα.

«Τι έγινε;» ρωτάω.

«Έκανε κρύο», λέει με αποστασιοποιημένο ύφος, το πρόσωπό της τελείως ανέκφραστο. «Ξέρεις πόσο κρύο κάνει όταν πνίγεσαι; Όταν παθαίνεις ασφυξία; Όταν πασχίζεις να πάρεις ανάσα, αλλά το στόμα σου γεμίζει νερό;»

«Όχι».

Γελάει θλιμμένα. «Μα φυσικά. Εσύ δεν νιώθεις τίποτα».

«Εννοείς κάτι;»

Με κοιτάζει για μια στιγμή. Αμίλητη.

Της ανταποδίδω το βλέμμα, παίζοντας το παιχνίδι της σιωπής.

Προσπαθώ να μείνω ψύχραιμη.

Ο Τζόναθαν μπορεί να βάλει τα δυνατά του, αλλά δεν πρόκειται να με ξεγελάσει με τα παιχνίδια του.

Ο Έιντεν κι εγώ δεν αρχίσαμε τη σχέση μας παραμυθένια, αλλά δεν μας ορίζει μόνο το σκοτεινό παρελθόν μας.

Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μπει ανάμεσά μας – ούτε ο Τζόναθαν.

«Δεν μας καθορίζει το παρελθόν», του λέω. «Έχουμε όλο το μέλλον μπροστά μας».

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό;» Ο Τζόναθαν γέρνει το κεφάλι του στο πλάι και κοιτάζει τον Έιντεν στα μάτια. «Ξέρει γιατί είσαι ζωντανός;»

«Τζόναθαν», λέει ο Έιντεν με ξεκάθαρα απειλητικό ύφος.

«Ναι, αυτό είναι το ύφος που πρέπει να έχεις, παιδί μου». Ο Τζόναθαν χαμογελάει. «Δυστυχώς, δεν θα σου δώσω άλλες ευκαιρίες. Σου πρόσφερα μία και την αρνήθηκες. Τώρα είναι η σειρά μου να παίξω».

«Τι είναι αυτά που λέει;» ρωτάω τον Έιντεν συνοφρυωμένη.

«Στιλ, είπες ότι έχετε όλο το μέλλον μπροστά σας, αλλά άκου ποιο είναι το πρόβλημα. Δεν έχεις κανένα μέλλον με τον Έιντεν». Σηκώνεται και δίνει το χέρι του στη Σίλβερ. Αυτή το πιάνει απρόθυμα. «Γιατί είναι επίσημα αρραβωνιασμένος με τη Σίλβερ».

Το αίμα μου κυλάει πιο γρήγορα στις φλέβες μου καθώς κοιτάζω τη Σίλβερ, τον Τζόναθαν και τέλος τον Έιντεν.

Αυτός σφίγγει το σαγόνι του, αλλά δεν λέει τίποτα.

«Είναι αλήθεια;» ρωτάω ψιθυριστά.

Πρέπει να μου κάνουν φάρσα.

Ο Τζόναθαν και η Σίλβερ θα το κανόνισαν αυτό, για να με κάνουν να φανώ ασήμαντη.

Ο Έιντεν θα ξεσκεπάσει το ψέμα.

Θα μου πει ότι όλα είναι ένα κόλπο και ότι ανήκει μόνο σ' εμένα.

Ότι είναι δικός μου.

Τον κοιτάζω για μερικές ατελείωτες στιγμές, αλλά δεν λέει τίποτα.  
Μα γιατί δεν λέει τίποτα;  
«Είναι ψέμα, έτσι;» Η φωνή μου βγαίνει ξεψυχισμένη.  
«Εσύ είσαι το μόνο ψέμα σ' αυτό το παιχνίδι, Στιλ». Ο Τζόναθαν χαμογελάει. «Η Σίλβερ ήταν πάντα η βασίλισσα του Κινγκ».  
Όχι.  
Πρέπει να αστειεύεται.  
Πρέπει.  
Μα γιατί δεν λέει τίποτα ο Έιντεν; Δεν λέει ψέματα ποτέ του, οπότε αν το αρνηθεί, θα σημαίνει ότι αυτοί οι δύο είναι ψεύτες.  
Εκτός κι αν... δεν το αρνείται επειδή είναι αλήθεια.  
Ακούγεται το κουδούνι της πόρτας. Η Σίλβερ τραβάει το χέρι της από το χέρι του Τζόναθαν. «Πάω να ανοίξω. Ο Κόουλ θα είναι».  
Και μετά πηγαίνει τρέχοντας στην πόρτα.  
Εγώ συνεχίζω να κοιτάζω τον Έιντεν, που έχει ακόμη το βλέμμα του καρφωμένο στον πατέρα του.  
«Έιντεν...»  
«Πες της, γιε μου», τον προκαλεί ο Τζόναθαν. «Δικαιούται να μάθει πως όλα ήταν από την αρχή ένα παιχνίδι».  
«Τι γυρεύεις εδώ;» ακούγεται η φωνή της Σίλβερ από την εξώπορτα.  
Ο Νοξ μπαίνει μέσα παρέα με έναν μεσήλικο ψηλό άντρα.  
Το χαμόγελο του Τζόναθαν χάνεται ακαριαία.  
«Νοξ, μα τι...» ξεκινώ να λέω, αλλά η φωνή μου σβήνει όταν αντικρίζω το πρόσωπο του άντρα.  
Φοράει μαύρο κοστούμι που εφαρμόζει στο κορμί του. Αυτή την εικόνα την έχω χαραγμένη στις αναμνήσεις μου.  
Τα ψηλά ζυγωματικά. Το τετράγωνο σαγόνι. Τα σκούρα καστανά μάτια.  
Τα καστανά μαλλιά.  
Είναι αυτός.

Δεν βλέπω ούτε όνειρο ούτε εφιάλτη.

Είναι στ' αλήθεια αυτός.

Η βαθιά, γνώριμη, φωνή του πλανιέται γύρω μου σαν νανούρισμα της παιδικής μου ηλικίας. «Χρόνια πολλά, πριγκίπισσά μου. Έρθε η ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι μας».

«Μπαμπά;»

\*

Η ιστορία συνεχίζεται και ολοκληρώνεται  
στο ROYAL ELITE #3.

## Playlist

*Let It Burn* – Red  
*Up in Flames* – Coldplay  
*Death and All His Friends* – Coldplay  
*Up with the Birds* – Coldplay  
*Fun* – Coldplay & Tove Lo  
*Heroin* – Badflower  
*Kill Somebody* – YUNGBLUD  
*Anarchist (Unplugged)* – YUNGBLUD  
*Break In* – Halestorm  
*Unstoppable* – Red  
*Hymn for the Missing* – Red  
*If I Break* – Red  
*Gone* – Red  
*Not Alone* – Red  
*Yours Again* – Red  
*Obsession* – Joywave  
*Teeth* – 5 Seconds of Summer  
*Youngblood* – 5 Seconds of Summer  
*Rush* – The Score  
*The Descent* – Bastille  
*Bury Me Face Down* – Grandson  
*Burning Alive* – 8 Graves